

הצעה לסיום

יום אחד חזרה אמו של אחד הילדים עצובה לביתה בסוף יום עבודה קשה. הילד שאל: "אימא, מה קרה?" אמו סיפרה לו שכשעברה בשכונה, זרקו ילדים זה על זה אבנים, ואחת האבנים פגעה בה. היא הסתובבה והעירה לילדים על התנהגותם. "הילדים לא אהבו שהערתי להם, והחלו ללכת אחריי, לקלל ולקרוא לי בשמות גנאי," סיימה אמו של הילד לספר את הסיפור. עוד באותו היום סיפר הילד את הסיפור לחבריו, ושלושתם התייצבו לפני הדלת של שושנה וביקשו לדבר עמה. הם התנצלו בפניה על התנהגותם וביקשו את סליחתה. היא סלחה להם. האמת, היא הייתה מופתעת מאוד מהמפגש עם הילדים. 'מה הביא אותם להתנצל?' חשבה בלבה כשסגרה את דלת ביתה.

הצעה נוספת לסיום

יום אחד עלתה שושנה לבתיהם של הילדים והזמינה אותם לביתה למחרת בשעות אחר הצהריים. הילדים חששו מהמפגש עם שושנה. "למה היא מזמינה אותנו?" שאלו זה את זה. "אולי היא הזמינה משטרה?" תמהו. למחרת התייצבו בפתח ביתה, צלצלו בפעמון, והיא פתחה את הדלת והזמינה אותם לשבת. השולחן היה עמוס בממתקים ובקוקה-קולה, כל מה שהם אהבו. היא האיצה בהם לאכול ולשתות, אחר-כך הדליקה את הטייפ והשמיעה מוסיקה ממש עכשווית. הילדים היו המומים, הם הרגישו לא נוח, אחד מהם התחיל בגמגום "תראי, שושנה...". "בואו נתחיל דף חדש," אמרה שושנה, "לא נדבר על מה שהיה. אני סולחת לכם, תשכחו מהעניין." כשיצאו מביתה, חשבו שושנה התנהגה כמו "גדולה", ואנחנו נשארנו קטנים ומטופשים. אפילו "סליחה" לא הצלחנו להוציא מפינו. הפיוס הזה לימד אותנו משהו לכל החיים.